

Czy z europejskiego prawa wspólnotowego (w szczególności z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej nr 1612/68⁽¹⁾ z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty) wynika, że Republice Federalnej Niemiec zabronione jest wyłączenie od pobierania niemieckiego zasiłku rodzinnego zamieszkałej w innym Państwie Członkowskim obywatelki tego kraju zatrudnionej w Niemczech w ograniczonym zakresie (od 3 do 14 godzin tygodniowo) na tej podstawie, że nie ma ona ani miejsca zamieszkania, ani stałego pobytu w Niemczech?

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, str. 2.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-216/05)

(2005/C 193/17)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 17 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Xaviera Lewisa, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że uzależniając pełne i rzeczywiste uczestnictwo opinii publicznej w niektórych ocenach wpływu na środowisko od uprzedniego [wniesienia] opłaty za [to] uczestnictwo, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 i 8 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniającą dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko⁽²⁾

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Irlandzka ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że władze właściwe do spraw zagospodarowania przestrzennego oraz odpowiednie kolegium odwoławcze mogą nałożyć opłaty za przedstawienie uwag lub wyrażenie opinii w trakcie procedur związanych z zagospodarowaniem przestrzennym lub też za przedstawienie uwag w trakcie prowadzonych w tym zakresie postępowań odwoławczych. Komisja twierdzi, że nałożenie takiej opłaty za uczestnictwo stanowi naruszenie dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej przez dyrektywę 97/11/EWG z następujących powodów:

- żaden z przepisów tej dyrektywy nie zezwala w wyraźny sposób na nakładanie takich opłat;
- opłaty takie są sprzeczne z systematyką i celem dyrektywy;
- brzmienie art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy nie daje możliwości dokonania wykładni tak rozszerzającej, jak chce tego Irlandia;
- Irlandia zakłóca korzystanie z uprawnień przyznanych opinii publicznej przez art. 6 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.2005, str. 40

⁽²⁾ Dz.U. L 73 z 14.3.1997, str. 5

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Supremo z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio przeciwko Compañía Española de Petróleos, S.A.

(Sprawa C-217/05)

(2005/C 193/18)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 17 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Supremo z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie **Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio przeciwko Compañía Española de Petróleos, S.A.**

Tribunal Supremo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy art. od 10 do 13 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1984/83 ⁽¹⁾ w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 (obecnie art. 81) Traktatu do określonych kategorii wyłącznych umów sprzedaży należy interpretować w ten sposób, że obejmują one swoim zakresem umowy wyłącznej dystrybucji oleju napędowego i paliw, które zostały nazwane umowami komisju lub agencji, lecz zawierają następujące elementy:

- A) Prowadzący stację paliw zobowiązuje się do wyłącznej sprzedaży oleju napędowego i paliw dostawcy po cenach detalicznych, na warunkach i przy zastosowaniu warunków i techniki sprzedaży i eksploatacji ustalonych przez tego dostawcę.
- B) Na prowadzącego stację paliw przechodzi ryzyko związane z produktami w chwili otrzymania ich od dostawcy w zbiornikach do składowania na stacji paliw.
- C) Z chwilą odebrania produktów na prowadzącym ciąży obowiązek przechowywania ich w warunkach pozwalających na uniknięcie jakiegokolwiek ich ubytku lub pogorszenia, a w przypadku zaistnienia jakiegokolwiek ubytku, zanieczyszczenia lub zmieszania tych produktów odpowiada wobec dostawcy i osób trzecich zarówno z tego tytułu, jak i z tytułu powstałych w ten sposób szkód.
- D) Prowadzący stację paliw zobowiązany jest do zapłaty wartości dostarczonego oleju napędowego i paliw w terminie 9 dni od daty ich dostarczenia do stacji paliw.

⁽¹⁾ Dz. U. L 173 z 30.6.1983, str. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem tribunal administratif de Lyon z dnia 7 kwietnia 2005 r. w sprawie Jean Auroux i in. przeciwko Commune de Roanne — Interwenient: Société d'équipement du département de la Loire

(Sprawa C-220/05)

(2005/C 193/19)

(język postępowania: francuski)

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem tribunal administratif de Lyon z dnia 7 kwietnia 2005 r. w sprawie Jean Auroux i in. przeciwko Commune de Roanne — Interwenient: Société d'équipement du département de la Loire.

Tribunal administratif de Lyon zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1. Czy umowa na mocy której organ zamawiający powierza innemu organowi zamawiającemu realizację, w interesie ogólnym, projektu zagospodarowania, w ramach którego drugi z wymienionych organów zamawiających przekazuje pierwszemu z nich budowlę przeznaczoną do jego własnego użytku i po wygaśnięciu której pierwszy z organów zamawiających staje się automatycznie właścicielem tych z pozostałych terenów i budowli, które nie zostały zbyte na rzecz osób trzecich, stanowi zamówienie publiczne na roboty budowlane w rozumieniu przepisu art. 1 dyrektywy 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. ⁽¹⁾ z późn. zm.?
2. W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy w celu obliczenia kwoty 5 000 000 specjalnych praw ciągnięcia określonej w art. 6 tej dyrektywy należy brać pod uwagę wyłącznie cenę, jaka została zapłacona w zamian za budowlę przekazane organowi zamawiającemu, powyższą cenę wraz z sumą wpłaconych udziałów, nawet jeżeli są one tylko w części przeznaczone na pokrycie kosztów robót budowlanych, czy też całość kosztów robót, zważywszy że majątek, który nie został zbyty na rzecz osób trzecich staje się automatycznie własnością pierwszego z organów zamawiających, który nadal wykonuje obowiązujące umów, przejmując zobowiązania zaciągnięte przez drugi z tych organów?
3. W razie odpowiedzi twierdzącej na oba powyższe pytania, czy pierwszy z organów zamawiających, zawierając tego typu umowę, jest zwolniony z obowiązku stosowania procedur udzielania zamówień ustanowionych w tej dyrektywie z tego względu, że umowę taką może zawrzeć tylko z określonymi osobami prawnymi i że procedury te będą stosowane przy udzielaniu zamówień na roboty budowlane przez drugi z organów zamawiających?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199 z dnia 9.08.1993, str. 54).